

lékař a sportovec

Lukáš Pollert

„Byl to pěkný čas. Byla to taková zvláštní atmosféra. Všichni si rozuměli, lidé se usmívali a byli spokojení.“

„Dnes vidím jen výhody, které sametová revoluce přinesla. Můžu si pracovat, co chci, můžu i nepracovat. To tenkrát nešlo.“

Lékař a sportovec Lukáš Pollert se narodil 24. března 1970 v Praze. Vystudoval medicínu a dnes pracuje v Ústřední vojenské nemocnici ve Střešovicích a ve Fakultní nemocnici Motol. Do povědomí široké veřejnosti se zapsal především jako úspěšný sportovec. V roce 1992 získal zlatou medaili ve vodním slalomu na Letních olympijských hrách v Barceloně, o čtyři roky později v Atlantě si odnesl stříbro. Kromě své lékařské profese se věnuje komunální politice, a to na své domovské Praze 6.

Přelomový rok 1989 zastihl tehdy devatenáctiletého Lukáše Pollerta v druhém ročníku lékařské fakulty. Podle svých slov vyrůstal Lukáš Pollert v prostředí, kde se poslouchaly zakázané rozhlasové stanice Hlas Ameriky či Svobodná Evropa a četly se komunistickým režimem proskribované knihy. „Když vám je šestnáct, sedmnáct, tak chcete dělat věci, které jsou zakázané. Já jsem se už před listopadem 1989 zúčastnil pár undergroundových koncertů. Tenkrát to byl jistý druh kultury, který nebyl kontrolovaný a byl to takový vzdor.“ Lukáš Pollert byl účastníkem nejrůznějších akcí, které probíhaly v Československu již od ledna 1989 a představovaly projev nespokojenosti občanů se stávajícím režimem. „Zúčastnil jsem se Palachova týdne a různých demonstrací za propuštění Václava Havla a dalších politických vězňů.“ Za šíření petice *Několik vět* dokonce hrozilo studentu Pollertovi vyloučení: „Šířil jsem na fakultě *Několik vět*, tam se to nějakým způsobem dozvěděli a jeden doktor na mě na chodbě křičel, že já rozhodně nedostuduju.“

Série protestů vyvrcholila studentskou demonstrací 17. listopadu. „17. listopadu jsme si s kamarádem vyrobili transparent s nápisem „Nechceme násilí“. Už na Albertově jsem byl překvapený počtem lidí a podle předchozích zkušeností z jiných demonstrací jsem věděl, že tohle bude hodně zajímavá demonstrace! Mělo se jít na Vyšehrad, ale my chtěli jít rovnou na Národní. Později se psalo, že tam byli nějakí provokatéři, kteří chtěli ten průvod vést jinudy, než bylo dohodnuto – tak to jsem byl já...“

V následujících dnech po tvrdém zásahu proti demonstrujícím na Národní třídě se na většině vysokých škol (a v dalších institucích) začaly vytvářet stávkové výbory a organizovat stávky. „Pak jsem byl členem stávkového výboru, párkrát jsem objel nějaká města, to tenkrát dělal každý, aby informoval v jiných městech o tom, co se dělo v Praze. Pak už to jelo samospádem.“ Lukáš Pollert dnes vzpomíná na listopad 1989 jako na „pěkný čas se zvláštní atmosférou. Lidi se měli rádi, všichni se usmívali a byli spokojení. Byla to přeci změna režimu a uvolnění...“

Dvacetileté výročí tzv. sametové revoluce vybízí k zamyšlení nad tím, jaké výhody či nevýhody listopadová změna přinesla: „Já vidím spíš ty výhody. Můžu si studovat, co chci, můžu pracovat, co chci, můžu i nepracovat. To tenkrát nešlo...“ Za nevýhodu Lukáš Pollert považuje stálou nedůvěru lidí v politiky. „Lidé, zodpovědní za politické vraždy a nejen za ně, měli být potrestáni hned. Pro potrestání viníků bylo uděláno málo.“

Anna Macourková

Foto: Petr Neubert